

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Vitam spiritualem prout in habitu consistit esse gratiam facientem nos
Deos gratos. caput. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

religiosos induis, & spiritualem vitam à curis rerum temporalium auulsam omni diligentia sectaris. Hic sit noster conatus, vt in domo spiritus, spirituales, & in officina sanctitatis, simus sancti, & studiosi in schola virtutis. Vitia & affectus superasse, sit nostra vita, sit nostra victoria. Ne effundamus cor in cœnũ rerũ secularium, neque amore vilitatũ, quas dimisimus, vitam nostram fœdemus. Est quidem tempus nostrum, tempus amantium, ne conuertamus illud in affectus & qualitates seruorum: sed diuina prouidentia protecti, & in sponsæ dignitate constituti, sponsæ Christi, tum honorem, tum pulchritudinem, & vniuersarum virtutum indumentum optemus. Sic enim fiet, vt nostro muneri satisfaciētes, assequamur spiritualem vitam, eiusque perfectionem, cuius causa religiosam vitam cœpimus profiteri.

CAPVT XIV.

Vitam spiritualem, prout in habitu consistit, esse gratiam facientem nos Deo gratos.

ITa natura comparatum est, vt ex corporalibus ad spiritualia, & ex manifestis ad occultorum cognitionem transeamus. Vnde cum naturalis vita clarior nobis & euidentior sit; ipsa spiritualis vitæ lucem ac notitiam paret. Vita autem naturalis, si Philosophos

phos consulamus, nihil aliud est, quam natura rei potentis seipsam mouere, in actumue, ac perfectionem redigere &c. Hieronymus illud Iob. interpretans : vitam & misericordiam tribuisti mihi. Ipsa anima (inquit) est vita hic appellata, non vita animæ, quia possunt, & actus animæ vita nuncupari. Quemadmodum vita hominis, quam animam rationis participem nuncupamus est illa interior spiritualisque substantia, qua homo se spiritualiter & corporaliter mouet, ac perficit, quæ illi tribuit ut homo sit, & est facultatum, quibus operatur, origo, & medijs illis, ipsarum operationum principium : ita vita spiritualis, est aliquid intra nos manens, quod & nos spirituales efficiat, & fons sit facultatum spiritualium, nec non & actionum spiritualium exordium. Hoc autem si diligentius quid sit inquiratur, inueniemus nihil aliud esse, quam illud augustissimum donum diuinitus attributum, quod gratiam nuncupamus. Hoc autem donum gratia vocatur, quoniam gratis, & liberaliter nobis datur. Quare gratia? (inquit Augustinus) & sibi ipsi responderet; quia gratis datur. Quare gratis datur? Quia merita tua non præcesserunt, sed beneficia Dei te præuenerunt. Est autem gratia affectio manens, seu habitus quidam supernaturalis mentibus iustorum

*Hieron.
in Iob.
10.*

*August.
in 1. sal.
30.*

infusus per Spiritum sanctum, qui datus est illis. Gratia est, quæ ipsam animæ naturam perficiens, eam facit veluti deiferam participemque & consortem diuinæ naturæ. Gratia est quæ deuidit inter filios Dei & filios diaboli, quæ Deum placat, & homines suo creatori conciliat. Hæc est cuius præsidio iustificamur, & Deo grati, accepti, ac amici reddimur. Hæc est semen æternæ vitæ, sine qua nulli in cælestem patriam patet ingressus. Est decor & pulchritudo, qua anima Deo apparet amabilis. Est lumen diuinitus inditum, & mentem reddens illustrem, & splendidam, & de quo Paulus: *Qui dignos nos fecit in partem sortis sanctorum in lumine.* Est vestis illa nuptialis hominem eximio honore dignum efficiens, vt in summi regis conuiuium admittatur. Est fons aquæ salientis in vitam æternam, vnde Paulus: *Gratia Dei vita æterna.* Quia opera à gratia emanantia, illius vitæ, quam speramus, sunt merita. Est quæ nos efficit membra Christi: Quare & à Christo capite, & per Christi merita datur, & vt ei adhæreamus, benignè confertur. Est denique vita nostra spiritualis, quia nos ex peccatoribus, conuertit in sanctos: ex defunctis, viuentes facit, & in spiritualiter mortuis manere non potest.

Coll. 1.

Rom. 6.

Hanc esse animæ spiritualem; vitam sanctus

stus Ephrem magnificis verbis exaggerat.
 Enitere (ait) vt diuinam gratiam iugiter in ^{Ephrem}
 mente tua habeas, ne illudaris. Cole illam, ^{de diuina}
 vt custodem tuam, ne iniuria affecta relin- ^{gratia.}
 quat te. Venerare illam vt magistram tuam
 inuisibilem, ne illa absentè verferis in te-
 nebris: sine illa noli certamen inire, ne tur-
 piter intereas. Sine comitata illius virtutis
 semitam ne ingrediaris, nam draco rugiens
 insidias tibi struet. Absque consilio illius
 ne tractes, quæ ad animam pertinent: multi
 enim sunt, qui specie recti mentem depra-
 uant. Illa tibi nauiganti nisi affuerit, vani la-
 bores tui erunt: illam nisi sociam tibi habue-
 ris, dolos serpentis ignorabis. Cùm prom-
 ptitudine igitur animi morem ipsi gerito, &
 cuncta tibi perspicua reddet. Studiosè præ-
 cepta illius imbibe, & cito absque vlla sol-
 licitudine eris. Sororem tibi assume illam
 (vt monet Scriptura) & semitam pacis
 ostendet tibi, & filium altissimi efficit te
 &c.

Est ergo gratia vita animæ, vt enim vita
 naturalis generatione naturali, ita vita spiri-
 tualis generatione spiritali conquiritur.
 Hæc autem generatio est Sacramentum
 Baptismatis, &c. Viuimus gratia, quoniam
 sicut anima viuificat corpus, & ipsum
 rectum

rectum tener, & aptum efficit præstandis actionibus vitalibus: ita gratia viuificat animam, ipsamque à morte peccati ad rectitudinem reuocat & actionum, quibus præmium æternum promeremur, reddit participem: *Formauit Dominus Deus hominem, secundum naturam, de limo terræ, & inspirauit in faciem eius spiraculum vitæ, & factus est homo in animam viuentem.* Formauit etiam eum supra naturam secundum spiritum filij sui, & spirauit in animam eius spiritum gratiæ, & factus est homo in spiritum viuificantem. In illum scilicet spiritum, & in illam gratiæ vitam, quæ quoad se pertinet, nunquam corruptionem sentit, nunquam mortem expectat, nunquam suum domicilium, nimirum animam deserit, nisi ab ipsa anima, per peccatum decepta, imprudenter deseratur. Ex hac autem gratiæ vita oritur, ut moueamur meritis, & actionum bonarum gressus nostri dirigantur in cælum: nam si corpus vitam habens, ordinatis motibus tendit in terminum, in quo quiescit, anima gratiam habens, sanctis operibus tendit in finem beatitudinis, in quo quietem veram, & nulli perturbationi obnoxiam participat. Hoc enim de his gratia viuentibus canit sanctus Dauid, dicens: *ibunt de virtute in virtutem, videbitur Deus deorum in Sion.* His quidem virtutibus, quas gratia secum affert, ibimus in illam virtutem æternæ quietis,

Gen. 2.

Psal. 83.

quietis, quam nullum nouum iter subsequatur, quæ nullo nouo motu interpelletur. Ab his virtutibus (inquit Augustinus) imus in illam virtutem. Et quæ est illa virtus, nisi solius contemplationis Dei? necessaria ibi non est ista prudentia (quoad actiones intellige) ubi nulla mala occurrunt, quæ vitemus; non ista iustitia, ubi nulla erit cuiusquam indigentia, cui subuenire debeamus. Non ista temperantia, ubi nulla erit libido refræ-
Aug. in Psal.
 nanda. Non ista fortitudo, ubi nulla erunt mala toleranda. Ergo ab his virtutibus huius actionis ibimus in virtutem illius contemplationis, qua contemblemur Deum, sicut scriptum est: *Mane adstabo tibi, & contemplabor.* *Psal. 5.*
 Virtutum itaque merita sunt gressus nostri, quibus à mortalitate discedimus, & ad immortalitatem festinamus, & denique stamus perseverantia & stabilitate. Qui enim in gratia perstat, & in bonorum operum exercitatione persistit, à Domino esse supernaturale, & diuinum accipit, quo à nihilo peccati emergens, cum viventibus computetur, & inter eos, qui sunt, vita supernaturali subsistat. *Itaque qui se existimat stare, videat ne cadat.* Non cadet autem, si spiritum vitæ, qui in gratia consistit, bonorum operum perseverantia seruaauerit.

1. Cor. 10.

Hæc

Hæc vita est, ratione cuius Spiritum sanctum animæ habitatorem possidemus, & Spiritus Christi possessores constituimur.

Rom. 8

Quod Paulus perspicuis verbis edocuit. *Si quis autem Spiritum Christi non habet, hic non est eius*, hoc est, non habet vitam & Spiritum eius, licet numero, ob fidem mortuam quam habet, ad cœtum fidelium, & ad membra Christi mortua pertineat. Quare optime

Aug. tract. 26 in Ioan.

dixit Augustinus: non potest viuere corpus Christi, nisi de Spiritu Christi: qui vult viuere, habet vbi viuat, habet vnde viuat. Accedat, credat, & sufficit hoc? nequaquam, sed incorporetur vt viuificetur. Non abhorreat à compage membrorum, non sit putre membrum quod resecari mereatur, non sit distortum, de quo erubescatur? sit pulchrum, sit aptum, sit sanum, hæreat corpori, viuat Deo de Deo. Quia ergo Deus per hoc præstantissimum donum in mentibus iustorum commoratur tanquam accola in domo quâ inhabitat, sicut Deus in templo sancto suo, in quo sincerissimè adoratur & colitur: ideo ipse à patribus vita spiritualis animæ nuncupatur: Vnde idem pater Augustinus sic ait: dicam audacter, fratres, sed tamen verum: Duæ vitæ sunt, yna corporis, altera animæ: sicut vita corporis anima, sic vita animæ Deus: Quomodo si anima deserat, moritur

Aug. in Psal. 70.

c or-

corpus, sic anima moritur, si deserat: Deus ipsa
 est enim gratia eius ut resuscitet, & sit nobis-
 scum. Iam verò (inquit Bernardus) vera ani- *Bern. in*
 mæ vita Deus est, &c. Est vita animæ, non *1. sal. 90.*
 tanquam forma, sed tanquam effector: est *serm. 10.*
 vita, quia auctor est vitæ. Sic etiam Christus *Deus*
 vita nostra à Paulo vocatur. *Cum Christus (in-*
quit) apparuerit vita nostra, tunc & vos apparebi-
tis cum ipso in gloria. Vita nostra Christus est, ait *vita ani-*
 Ambrosius, quia legimus in actis Apostolo- *ma.*
 rum, hunc esse vitæ auctorem. Est ergo gratia *Coll. 3.*
 vita spiritualis animæ, sine qua, licet natura- *Ambr.*
 liter viuat, seipsa, tamen Deo mortua est, ac *Ibidem 2.*
 cælestibus gaudijs defuncta, quia gratiam
 amittens Dei inimica, & iuris ad regnum
 cæleste expers constituitur.

Sicut vita naturalis dat corpori ut sit,
 & viuat secundum naturam, ita vita gratiæ
 dat animæ, ut sit, & viuat supra naturam.
 Illa corpus venustat, & motum ac vires sub-
 ministrat; hæc affectus in res diuinas &
 gressus tribuit, ut contendamus in cælum,
 & intus spiritum nostrum exornat. Vita
 verò corporis lutum est, seu vapor ad
 modicum parens, & deinceps extermin-
 abitur. Hic itaque sit similitudinis fru-
 ctus, quam inter vitam naturalem &
 spiritualem adspeximus, ut pretiosorem
 impenius amemus, & diligentius meliorem
 cu-

custodiamus. Vita naturalis ex debito natura datur, vita gratiæ dono Dei ac beneficio conceditur, Illa inter limites naturæ se continet, hæc supernaturalis est, & ad ordinem diuinum spectat. Illa facit nos humanos & terrestres, hæc reddit cælestes & diuinos. Primus enim homo Adam, qui vitam naturæ nobis impertit, de terra terrenus est, secundus homo Christus, qui gratiæ vitam cõmunicat, de cælo cælestis. Vnde sicut ab illo portamus imaginem terreni, ita & ab isto portamus imaginem cælestis, &c. *Iustorum semita* id est vita quasi lux splendens, *procedit & crescit vsque ad perfectam diem.* In iustorum namque animis (ait Gregorius) bonum desiderium, atque intellectus lucis intimæ, iã pars diei est, sed vsque ad finem vitæ in virtute proficiunt, ad perfectum diem tunc veniunt, quando ad regna cælestia perducti, in ea luce, quam desiderant, iam minus aliquid non habebunt. Vita gratiæ vera vita est, quæ si per nos non stat, semper crescit, semper durat, & initium est vitæ numquam perituræ, quæ nos ad bonas actiones vocat, ad virtutem allicit, ad diuinam familiaritatem instigat, ad quærendas veras diuitias & sempiternos thesauros inuitat, Cuius causa vita naturalis amanda est, quod si eam aut destruat, aut extenuet, fugienda.

Hanc

1. Cor.

15.

Prou. 4.

DE VITA SPIRIT. EPIT. 81

hanc vitam vtique veram, & super omnes diuitias amabilem, illi morti vitali præferamus, & omnibus votis conseruare, & promouere cupiamus. Non solum autem cupiamus, sed humiliter de rebus nostris sentientes, & nobis ipsis diffidentes, diuino auxilio fulti, ac sanctis operibus conseruemus. Sola namque desideria vitam gratiæ custodire non possunt, nisi bona opera desiderijs accedant. Optimè enim dixit Ephrem: noui per multos optare se gratiæ filios esse, sed quid illis prodest velle, nisi accedant & facta: multi etiam per fidem gratiæ, filij sunt appellati, sed non multi propter negligentiam illa potentur &c.

CAPVT XV.

De indicijs vite spiritualis, & quid sit vita spiritualis. prout in aetione consistit.

Non sine testimonijs reliquit amicos suos Deus, quibus declararet erga illos diuitias misericordiæ suæ, ipsosque vitam spiritualem habere sufficienter ostenderet. Meditabamur sane gratiam, quæ nos Deo gratos facit, rationali summi sacerdotis fuisse signatam, neque hoc omnino dissidet à patrum sententia. Si enim Rationale (vt putat

*Exod.
28.*

F Gregorius)